

РЕШЕНИЕ

№ 25308

гр. София, 24.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 18.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **7220** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.44, ал.8 вр. с чл.46а, ал.1 и 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на О. М. М. гражданин на К. срещу Заповед № 5364з-2622/12.10.2022г., с която е продължено принудителното настаняване в СДНВЧ с 6 месеца, считано от 18.06.2025г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 18.12.2025г., издадена от Директора на Дирекция „Миграция“ при МВР.

В жалбата са изложени доводи, че така оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на административно- производствените правила, тъй като не е извършена преценка коя от посочените в чл.44, ал.5, т.1-3 от ЗЧРБ мерки да бъде наложена, като е наложена директно най-тежката, без да бъде мотивирана. Административният орган е бил длъжен да прецени първо възможно ли е налагането на по-лека мярка, тъй като според чл.44, ал.6 ЗЧРБ е допустимо само когато лицето осуetyава изпълнението на заповедта за връщане или е налице опасност да се укрие да бъде принудително настанено в СДНВЧ.

В о.с.з. жалбоподателят не се представлява. постъпило е писмено становище от адв. К..

Ответникът - Директор на Дирекция "Миграция" – МВР не изпраща процесуален представител. подадена е писмена защита от юрк. П..

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с организиране изпълнението на Заповед на Началника на ГПУ - К., с която му е наложена ПАМ по чл.41, т.3 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход – К.“, жалбоподателят О. М. М. - гражданин на К. е бил принудително настанен в Специален дом за временно настаняване

на чужденци (СДНВЧ) към дирекция „Миграция“ – МВР на 18.12.2024г., на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ и по силата на Заповед № 5364з-6128/18.12.2024г., издадена от Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

С Предложение на началник на отдел ПНМ – Дирекция „Миграция“ до Директора на дирекцията от 16.06.2025г. е мотивирано продължаване на срока за принудителното настаняване В СДНВЧ. Изложено е, че О. М. М. е приет по трансфер, в съответствие с Регламент Д. и регламент Евродак от Конфедерация Швейцария на 18.12.2024г. и има предишно настаняване на същото основание за времето от 03.10.2022г. до 20.10.2022г., като е бил освободен и предаден на РЦ – С. при ДАБ – МС във връзка с образувано производство по ЗУБ. Предишният му престой е бил 18 дни. С Решение №5333/08.04.2024г. на Председателя на ДАБ му е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут, като решението е влязло в сила. С цел предприемане на действия за изпълнение на наложената ПАМ служители от отдел ПНМ I ДМ са провели беседа с чужденеца, като същият категорично е отказал да съдейства за установяване на неговата самоличност, поради което е налице пречка за установяване е потвърждаване на самоличността, а поради това и за издаване на удостоверяващ документ за задгранично пътуване, с който лицето да може да напусне Република България. С писмо от 10.06.25г. Дирекция „Миграция“ е поискала от Посолството на Република К. в М. да потвърди самоличността на лицето, с цел издаване на документ за пътуване. В предложението е преценено, че към момента спрямо О. М. М. не могат да бъдат приложени алтернативните мерки, предвидени в чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 от ЗЧРБ, тъй като в дирекцията не е постъпвала декларация от български граждани, която да отговаря на изискването на чл.72, ал.5 от ППЗЧРБ с нотариална заверка на подписа за осигуряване на жилище и финансова издръжка на чуждия гражданин през време на престоя му в Република България. В предложението също е изтъкнато, че е налице опасност чужденецът да се укрие.

Предвид горното, Директорът на Дирекция „Миграция“ е приел, че независимо от положените усилия, изпълнението на ПАМ „Връщане до страната на произход“ ще продължи по-дълго, поради отказ на чужденеца да съдейства на компетентните органи, и с тези мотиви е издал оспорената в настоящото производство заповед, с която е продължил временното настаняване в СДНВЧ с още 6 месеца, считано от 18.06.2025г. до отпадане на пречките по изпълнението на наложената мярка, но не по-късно от 18.12.2025г.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Заповед рег. № 5364з-2622/12.10.2022г., издадена Директора на Дирекция "Миграция"-МВР е връчена на чужденеца срещу подпис на 18.06.25г., жалбата е постъпила на ел. поща на АССГ на 02.07.25г., в срока за обжалване и е допустима. По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 8 вр., ал. 1 ЗЧРБ - Директор на Дирекция "Миграция" -МВР.

Противно на изложеното в жалбата, съдът счита, че актът е мотивиран от фактическа и правна страна. В обжалваната заповед ясно са посочени правните основания за продължаване на принудителното настаняване на лицето в СДНВЧ на лицето- чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, като посоченото основание е правилно и относимо към наложената принудителна административна мярка.

Заповедта фактически се основава и препраща към издадена Заповед с рег. № 4379 ПАМ – 540/01.10.2022г. на Началника на ГПУ - К., с която му е наложена ПАМ по чл.41, т.3 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход – К.“ и към Предложение с рег. № 5364р-13601/16.06.2025г., в което са изложени подробни мотиви за необходимостта от продължаване на настаняването на

лицето в СДВНЧ. Мотивите, изложени в предложението напълно съответстват на правното основание - чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ: от една страна е налице докладна записка от 12.06.2025г. за проведена беседа с лицето, видно от която той категорично отказва да съдейства на компетентните органи, а от друга е направен опит да се установи самоличността му, като е поискано съдействие от посолството на К. в М., на което все още няма отговор.

Неоснователно е възражението в жалбата, че не е обсъдено прилагането на по-лека мярка по ЗЧРБ, тъй като в предложението до директора на дирекция „Миграция“ тази възможност е разгледана, но е приета за неподходяща. Налице са данни по делото, че след като е приключило производството по ДАБ и е била издадена Заповедта за налагане на ПАМ „Връщане в страната на произход“ на 01.10.2022г., чуждият гражданин е напуснал не по законоустановения ред територията на Република България в посока З. Европа и е стигнал до Швейцария, откъдето по силата на Регламент Д. и Регламент Евродак е бил върнат по трансфер на 18.12.2024г. Този факт, а именно нежеланието на чужденеца да живее в България обосновава извода за опасност от укриване, който е направил и административният орган, за да продължи временното настаняване в СДНВЧ. Споменатото в писмените бележки на адв. К. обстоятелство, че има направено изрично искане от камерунския гражданин да му бъде заменена мярката с по-лека и постановено съдебно решение №19517/06.06.2025г. на АССГ, с което е отменен мълчаливият отказ на Директора на Дирекция „Миграция“ по искането, е неотнормено към процедурата по продължаване на мярката, оспорена в настоящото съдебно производство. Мълчаливият отказ по искането е отделен административен акт, оспорен е и преписката е върната за ново произнасяне, при спазване на указанията по прилагане на закона, дадени от съда, което произнасяне е дължимо независимо от изхода на настоящото производство и подлежи на самостоятелно оспорване.

Предвид посоченото, съдът счита, че са налице материалноправните предпоставки, при които е допустимо да бъде продължен срока на принудителното задържане: компетентните органи полагат разумни усилия да осъществят извеждането, но въпреки това е вероятно то да продължи по-дълго поради една от двете причини: 1.) липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2.) забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Обективно, видно от доказателствата по делото, само нежеланието на О. М. М. да се завърне доброволно в страната по произход се явява пречка за осъществяване на връщането.

Отказът на чужденеца да се завърне доброволно в страната си на произход по своя характер представлява поведение, с което се избягва или възпрепятства подготовката на неговото връщане или процеса на извеждането му от страната. Тези обстоятелства са от значение не само при преценката за първоначално задържане на чужденеца по чл. 15, параграф 1, б. "б." от Директива 2008/115 и за продължаване на задържането в хипотезата на чл. 15, параграф 6, б. "а" от същата Директива, но и по чл. 44, ал. 8, изр. трето от ЗЧРБ. При условия, че А. А. И. бе дал съгласието си за доброволно връщане, националните компетентни власти биха му издали документ за пътуване и българските компетентни власти биха организирали връщането му до страната на произход.

Доколкото става въпрос за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, в случая е съобразено и обсъдено и основанието в чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ за настаняване в СДВНЧ- опасност от укриване на лицето или възпрепятстване изпълнението на заповедта. Както националното, така и съюзното, право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на принудително настаняване в СДВНЧ. В този смисъл е и посочената практика на ВАС, която очертава материалноправните предпоставки за продължаване на срока на настаняване в СДВНЧ, а именно: 1.) опасност от укриване или 2.) гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3.) дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

По силата на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно. С оглед изхода от спора и направено от ответника искане в писмените бележки, на основание чл. 143, ал. 4 АПК, съдът следва да осъди жалбоподателя да заплати на ответника поисканото юрисконсултско възнаграждение, размерът, на което съдът определя на 100, 00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София -град, I-во отделение, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. М. М. гражданин на К. срещу Заповед № 5364з-2622/12.10.2022г., с която е продължено принудителното настаняване в СДНВЧ с 6 месеца, считано от 18.06.2025г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 18.12.2025г., издадена от Директора на Дирекция „Миграция“ при МВР.

ОСЪЖДА О. М. М. гражданин на К. да заплати на Дирекция "Миграция" -МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14-дневен срок пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: